

og Pensionspørgsmaalet; jeg forstaaer saa godt, at dette Spørgsmaal haade rigtigt kunde forbindes dermed, og at det ærede Medlem, fordi han havde forlangt Ordet under det Afsnit, hvor Talen var om disse Afstedigelser, men ikke fik det, her er kommet til at udtale sig. Jeg takker det ærede Medlem for de Meddelelser, han i den Henseende er frenkommen med; efter min Formening ere de af en meget alvorlig Natur; men det ærede Medlem beviser ikke det mindste med disse Talstørrelser imod min Betragtning af det lille Spørgsmaal, der forelaa, thi jeg udtalte i Hvertallets Naavn, at dersom der var Banskkeligheder tilstede for Hærens Kampdygtighed, saa maatte disse søges afhjulpne ikke ad Omveie, men lige, aabent og direkte hos os. Hvorvidt det ved Undersøgelser vil kunne bevises, at der trænges til en extraordinær Afhjælpning, derom har jeg ikke mindste Myndighed til at udtale mig nærmere, og jeg kan heller ikke udtale mig derom, fordi jeg ikke af enkelte Tal kan bestemme det. Jeg kan ikke negte, at de enkelte Tal ikke vare mig bekendte, men de omtrentlige Grændser vare mig fuldt bekendte. Det forekommer mig imidlertid, at det vil være forbundet med en stor Fare at kaste et saa stort Tal af de mest erfarne og prøvede Kræfter bort, uden at fikke sig deres Brug i Løbet af en saa kort Tid. Der er en Ting endnu, jeg vil sige til det ærede Medlem, som er lidt mere alvorlig. Det ærede Medlem henviser os til Udlandet og siger, at der er en Ting, om hvilken vi ikke behøve at oplyse det, og det er om, hvor slet vort Forsvarsvæsen er, hvor daarligt det er (N. P. Jensen: Det har jeg ikke sagt.) Hvorledes var det da, det ærede Medlem udtrykte sig? Skulde det ikke meget nøie være Tanken af det ærede Medlems Udtalelse, at vort Forsvarsvæsen var daarligt, ja, han sagde endog, at, dersom vi ventede nogle Aar, havde vi Intet at revidere; kan det ærede Medlem ikke mindes det? Jeg vil spørge, om han endda gjør Indsigelse mod Ordene. (N. P. Jensen: Ja, naar det ærede Medlem citerer mig, har jeg Lov til at gjøre Indsigelse; jeg har ikke brugt Ordet „slet“.) Det ærede Medlem siger, at han ikke har brugt Ordet slet, men Tanken var altsaa den samme. Dersom vi om nogle Aar Intet have at revidere, saa maa det aabenbart være meget slet nu, den Slutning have vi da Ret til at gjøre. Jeg skal ikke komme ind paa at forsøge at vise det ærede Medlem, at hans Paaastand beror paa Overdrivelse; men jeg vil blot bede det ærede Medlem at henvende sig til rette Bedkommende, og det er de Ministerier, som have staaet for det Ansvar, at modtage af Bevillingsmyndigheden 14—15 Millioner Kroner om Aaret til vort Forsvarsvæsen, som altsaa i de 10 Aar, der er gaaet siden Hærens Vedtagelse, have anvendt 150 Millioner Kr. dertil og dog bagefter komme og sige til os: det, som vi have faaet for dette Bølsb, duer Intet. Det er et stort

Ansvar, som Krigsbestyrelsen, som Ministeriet og Regjeringen have taget paa sig, hvis noget Saadant er Tilfældet. Smidertid har jeg hørt Andre, hvis Sagkyndighed jeg sætter ved Siden af det ærede Medlems, — Enhver kan have sin Anskuelse — som have den Opfattelse f. Ex. af vort Mandstabs Uddannelse, at den er fuldt tilstrækkelig og er god, den har maasse neppe nogenfinde været saa god, som den er under de nuværende Forhold. I en vis Forstand kunde der være Fordel forbunden med, at Mandstabet var længere til Tjeneste, og gaa vi tilbage i Tiden, var Tjenestetiden betydelig længere, men med Hensyn til Indøvelsen var det ikke bedre indøvet, end det er nu. Det er meget muligt, at der isøvrigt kan være Skavanter, Ting, der burde og kunde rettes, og det uden at det kostede mere end det nu koster; men det ærede Medlem kan jo forstaa, at naar man paa intet andet Punkt kan virke i venligt Samlag med den Regjering, der skulde være den ledende, saa ville ogsaa disse Forhold nødvendig komme til at lide, naar det rette Lidsforhold i det Hele fannes, og at vi ikke, sjønd der saaledes kommer Gang i Uhrværket igjen, kunne vente at faae saadanne Mangler afhjulpne, som de Sagkyndige kunne overbevise os om ere tilstede, og paa hvis Afhjælpning vi da ogsaa, fordi man kan have Lids til de Sagkyndige, der fra først af have ledet Sagen, kunne gaa ind, naar det er indenfor rimelige pekuniære Grændser; men jeg vil bede det ærede Medlem, hver Gang han udtaler sig om, at de 150 Millioner Kr., vi have anvendt paa Hærvæsenet siden 1867, kun have ført til, at vi have Noget, som maasse om saa Aar slet ikke er til at revidere, da vil henvende sig til dem, som bære Ansvaret derfor, nemlig de i disse Aar bestaaende ansvarlige Regjeringer.

N. P. Jensen: Jeg har ganske vist kun faaet Ordet for en kort Bemærkning, og jeg skal gjøre mig Umage for at fatte mig saa kort som muligt. Naar det ærede Medlem sagde, at jeg havde bebrejdet Udvalget, at det ikke havde kastet sig ind, som han sagde — et Udtryk, jeg forøvrigt ikke har brugt — paa en Undersøgelse af Enkeltighederne i de Bevillinger, der vare givne Krigsministeriet, saa er det en fuldstændig Misforstaaelse. I den Forstand har jeg ikke rettet nogen Bebrejdelse mod Finantsudvalget; men jeg tilstaaer, at jeg troede, at det var blandt Andet en af dette Udvalgs Opgaver at undersøge, om den Bevilling, der var givet, ogsaa stiftede den Nytte, man gjorde Regning paa, og altsaa, naar man bevilgede Penge til Hæren, om man ogsaa gjennem denne Bevilling var istand til at skabe et Forsvar, som virkelig var istand til at bruges, naar Faren krævede det. Det ærede Medlem talte om Forstaaelsen af Bevillingen til Remonter, og uden at ville gaae værmere ind herpaa, vil jeg spørge det ærede Medlem, naar den, der har dette Afsnit af